קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית
• עפ"י תורת הצדיקים •

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם'
שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' **דוד גבירצמן** שליט"א

• בראשית דברים

\\ בעצם, למה לא?

השבוע ישבתי לפגישה מקצועית עם כמה קליינטים.

היו אלו ראשי תנועות הקירוב בישראל.

הם הגיעו אליי למשרד לשעת ייעוץ.

כנראה הטור עושה את שלו. אנשים מזהים איכות.

קיבלתי אותם בכבוד, החלפנו מילות נימוס, הם נתנו סקירה קצרה על פעילותם, ואז העלו את הנושא שלשמו הגיעו:

המטרה שלהם היא כמובן לקרב כמה שיותר יהודים לאבינו שבשמיים.

לשם כך הם עורכים סמינרים מפעם לפעם. עיתים בשבת, עיתים בחול.

אלפי אנשים מגיעים, טועמים ונשבים בקסם.

מאות משפחות שינו את מסלולם ועלו על דרך התורה והמסורה, כן ירבו.

אבל הם עדיין מחפשים עצות כיצד להשפיע גם על אותם אלו שלא מגיעים לסמינרים.

לא נבהלתי להשיב.

הרהרתי כמה דקות ופתחתי את פי בחכמה:

יש לי רעיון לגמרי מחוץ לקופסה.

שפת העתיד
יעקב אבינו ושרו של עשיו נאבקים על סוד החנוכה
3 ענייני דיומא
הפנימי והנסתר שבלוח השנה

אמונה של מי
האם אמונה היא פעולה שלנו או מציאות קיימת?
8 להתקרב למציאות
לעבוד עם מה שיש -שיחת חברים

בראשית דברים / המשך

לעניות דעתי, אתם צריכים להתחיל לגבות סכום כסף מפולפל על כל סמינר.

סכום שאנשים רגילים יתקשו לעמוד בו.

כן. זה בדיוק מה שאתם צריכים לעשות.

מה??

האורחים הנכבדים לא הצליחו לרדת לסוף דעתי.

מה זה יעזור? הם שאלו.

חייכתי. לוקח לאנשים זמן לקלוט אותי.

פשוט מאוד - הסברתי בטוב טעם.

ברגע שאנשים יראו שהסמינרים כל כך יקרים, הם יעדיפו להאמין בחינם!

בחישוב כלכלי פשוט, שווה יותר להאמין בבית, מאשר לשלם כל כך הרבה על סמינר.

אההההה... הקליינטים הבינו סוף סוף.

נו, אז הולכים על זה? סיכמתי את העניין.

הם התחילו להתגמגם. אולי. נראה. נחשוב. נבדוק.

הבנתי אותם.

הם חוששים שהרעיון יעבוד יותר מדי טוב ואף אחד לא יגיע לסמינרים.

בסדר. אני את שלי עשיתי.

האינטרסים הצרים שלהם? ובכן, זו כבר לא הבעיה שלי.

כשקמו לצאת אמרתי להם שלא אגבה מהם כסף על העצה.

זו ההשתתפות הסמלית שלי בקירוב עם ישראל לאמונה.

הם קרצו זה לזה וצחקו.

כל כך שמחו.

*

קוראים יקרים,

להם לא סיפרתי, אבל לכם אני יכול לגלות מהיכן ההשראה לרעיון הגאוני הזה.

יומיים קודם פגשתי חבר. צעיר אנרגטי. עיניים בוערות ורצון לטרוף את העולם.

דיברנו על אמונה, ופתאום ברגע של כנות הוא פלט, ספק בצחוק ספק ברצינות:

למה בעצם לא להאמין? זה הרבה יותר זול...

צחקתי. נהניתי מהשנינות. והמשכנו הלאה.

אולם המשפט שלו הזדמזם לי בראש במשך כמה ימים. וכמו כל רעיון שמתערבל במוח - התפרק לגורמים.

אחרי כל הצחוק, יש כאן תפיסה מהפכנית. מהפכנית ופשוטה.

למה בעצם לא להאמין? איזה משפט עצום!

בתת מודע הורגלנו לכך שהמצב הבסיסי של האדם הוא חוסר אמונה. בשביל לגרום לו להאמין צריך לשכנע אותו.

להזמין אותו לסמינרים, להשמיע באוזניו הרצאות, להוכיח לו את צדקת האמונה.

אנחנו מגיעים מעמדת נחיתות. חובת ההוכחה עלינו.

הגיע הזמן להפוך את המשוואה.

המצב הבסיסי שלנו הוא אמונה.

בטבענו אנחנו יהודים מאמינים.

למה לא בעצם?

חובת ההוכחה, אם ישנה, על הסטרא אחרא.

שישקיע הוא מאמצים בעריכת סמינרים, סימפוזיונים, הרצאות ומצגות.

להאמין זו ברירת המחדל שלנו.

זה שווה.

זה מהבית.

וזה גם בחינם...

הרחבה לרעיון תוכלו לראות במדור 'להתקרב למציאות'.

*

ואם כבר מדברים על שינוי תפיסות וחשיבה מחוץ לקופסה.

אני לא יכול להתאפק ולא להזכיר את הספר **'בקרב מועדך - חנוכה'**.

ספר שכבר פתח לכל כך הרבה אנשים את הראש ואת הלב, בקשר לחג חנוכה המנצנץ מקרוב.

מאמרים מכל הגוונים - עומק. פשטות. קבלה. חסידות. נשמה.

בקיצור, יצירה של ממש.

הוא יצא לאור לפני ארבע שנים, ובאופן אישי, אני עדיין מוצא בו בכל שנה טעם חדש ומעורר עניין.

שווה. מהבית. ובזול...

פרטים במודעה המפורסמת בגיליון.

שלכם
העורך

ביסופים

פשוט לחיות עם השם

יו"ל ע"י 'ביסופים'
חבקוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1

לכל עניני הגליון-
הערות והארות, נקודות הפצה וכדו'
ניתן ליצור קשר
במייל: 26karov@gmail.com

ההרשמה לקבלת הגליון במייל
בבתובת
k6646201@gmail.com

קו ביסופים

שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים שוטפים
02-664-6201

זמני השיעורים הקבועים:

ימי רביעי
ללבת עם תורה -
תורה בה תנינא (בשעה 20:30)
סיפורי מעשיות (בשעה 21:30)
משפ' מרגלית
רחוב הר' יצחק שמידמן 22 בני ברק

שינויים בזמני ומיקום השיעורים
מתעדכנים בקו ביסופים 02-664-6201

לתרומות והנצחות:
נדרים פלוס > קופת 'ביסופים'

\\ עניני דיומא

שפת העתיד

יעקב אבינו ושרו של עשיו
נאבקים על סוד החנוכה

דועים דברי המדרש, שלעתיד לבוא בזמן הגאולה, כל המועדים בטלים, חוץ מחנוכה ופורים שאינם עתידים להתבטל.

דווקא שני מועדים אלו שהם מתקנת חכמים ולא מהתורה, ומדרגתם לכאורה נחותה משבתות וימים טובים; דווקא חגים אלו שחלים בתוך ימי החול ואין בהם איסור מלאכה - דווקא הם לא יתבטלו לעתיד לבוא.

משמע שישנו קשר מיוחד בין חנוכה לזמן העתיד לבוא.

נצח והוד

בתורת הסוד מוסבר, ששני המועדות שתיקנו לנו חכמים, חנוכה ופורים, הם כנגד ספירות נצח והוד.

בנוגע לחנוכה ישנן שמועות מהופכות, לפעמים הוא מיוחס להוד ופעמים שהוא בנצח. אולם בעיקר ידוע יחוסו להוד (ראה של"ה תורה אור פרק מגילה). שמונת ימי חנוכה כנגד הוד שהיא מידה שמינית.

נצח והוד הן שתי הספירות התחתונות מכלל עשר הספירות, ובקומת האדם הן מיוצגות על ידי שתי הרגליים - נצח היא

הגליון נתרם לזכות

חיים צבי בן חנה ליבא ברייגדל ומשפחתו

הרגל הימנית, ועניינה ניצחון הצלחה והתקדמות. הוד היא רגל שמאל שמבטאת הכנעה וחולשה.

וכשם שהנצח וההוד נמצאים בסוף הקומה הרוחנית, גם חנוכה ופורים נתקנו מאוחר יותר מכל הזמנים והמועדים.

פורים בגלות שבין חורבן בית ראשון לתקופת בית שני, וחנוכה מאוחר יותר בשלהי תקופת בית שני, בסוף ממש.

גם ההוד שהיא הרגל השמאלית, נמצא בסוף הסוף של הקומה הרוחנית.

ההוד ורגל שמאל החלשה קשורים מאוד לגלות וגם לגאולה.

מידת ההוד היא נקודת התורפה של עם ישראל. בהקשר לחורבן הבית נאמר (דניאל י ח): "הודי נהפך עלי למשחית", הרמז על ספירת ההוד. הוד בהיפוך אותיות יוצא 'דוה', בסוד 'כל היום דוה'.

אך דווקא שם נמצא הקשר החזק ביותר שלנו לגאולה ולעתיד לבוא. הגאולה תלויה בתיקון מידת ההוד. והשפה שנשתמש בה לעתיד לבוא תהיה שפת הלל והודיה.

בטרם ניכנס לעומקם של דברים, הבה נשוב אל העובדות הפשוטות - סיפור נס חנוכה.

מהותו של נס

בחנוכה אירעו ניסים גדולים שהשפיעו על מצבו של עם ישראל באותם הימים, אך בהשקפה שטחית נראה שלא היתה להם השפעה משמעותית על הדורות הבאים.

הם הרי לא חוללו שינוי מוחלט במציאות, כדוגמת יציאה מגלות לחירות.

בימי מלכות יוון הרשעה עמד בית המקדש על תילו, רק שהיה מחולל; היו יהודים, אלא שרבו המתייוונים; הניסים לא פדו אותנו ממוות לחיים כשאר הניסים.

אפילו נס פך השמן עצמו לא היה הכרחי כביכול, שהרי גם אלמלא הנס, כעבור שמונה ימים ניתן היה להפיק שמן זית בטהרה.

ובכל זאת חנוכה נחגג גם היום, וזכרו לא יסוף גם לעתיד לבוא.

ואכן כל סגנונו של נס פך השמן מבטא כוונה עמוקה יותר, המתייחסת לעתיד לבוא יותר מאשר נס לשעתו.

נס חנוכה הוא בבחינת הקדמת רפואה למכה. הנס הזה אמור ללוות את עם ישראל במשך אלפיים שנות גלות שלאחר בית שני, והוא נושא בחובו בשורה - שפה מחודשת בעבודת הבורא.

הצרות של תקופת מלכות יוון הן רקע להתגלות אור חדש, המצב הזה הוא שמאפשר לאור הגנוז לחדור מזמן עתיד לבוא אל תוך ההווה.

ומהו אותו אור גנוז ונפלא? הלל והודיה.

ענייני דיומא

מאבק עתיק

כדי להבין זאת עלינו לשוב אחורנית אל הרגע בו נפגמה מידת ההוד.

בפרשת השבוע, כאשר יעקב אבינו שב עם משפחתו מחרן לבית אביו, הם נדרשים לחצות את מעבר יבוק. לאחר שעברו כולם נזכר יעקב אבינו בפכים קטנים שנשכחו בצדו השני של הנחל ושב לאוספם.

בחזרה הזו טמונים סודות טמירים.

הפכים הקטנים אינם אלא נשמות, אלו נפשות של אחרית הדורות. כמעט ונשכחו אי שם בשלהי הגלות. אך יעקב אבינו שעוסק מיום לידתו בתיקון העקביים, שב על עקביו ואוסף גם את אלו אל תחום הקדושה.

כאן קופץ עליו רוגז שרו של עשיו: "ויוותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו".

המאבק מתמשך עד עלות השחר, אדם מול מלאך. בבוקר נכנע המלאך ומתחנן שיניחוהו לנפשו, אך גם יעקב לא נמלט לגמרי מפגיעתו - "ותקע כף ירך יעקב בהיאבקו עמו".

בספרי הצדיקים מבואר, שמאבק זה של יעקב עם שרו של עשיו, קשור בעיקר לגורל צאצאיו ולגלויות העתידות לבוא.

שרו של עשיו נוכח לדעת שביעקב עצמו לא יוכל לפגוע, מפני שנצח ישראל לא ישקר. מידתו של יעקב 'אמת' ואי אפשר להסיטו ממנה מלא הנימה. לכן הוא מנסה לפגוע במקום החלש ביותר - בכף הירך.

הרגליים נחשבות חיצוניות לגוף, אלו הדורות האחרונים, הנפשות של סוף הגלות - בהן פגע המלאך. הוא ביקש להודפם אל מחוץ לגבולות הקדושה.

הפגיעה בכף הירך מכוונת אל הדורות האחרונים הירודים.

כף הירך הפגועה מבטאת את חולשתה של רגל שמאל, הלא היא מידת הוד, שאותיותיה מתהפכות, ותחת היותה 'הוד', פנה הודה זיוה והדרה, והיא 'כל היום דוה'.

כוחה של הודיה

ספירת ההוד הפגועה נותרה בחולשתה במשך שנים ודורות, עד לתקופת מתתיהו כהן גדול. הוא ובניו הקדושים תיקנו את מידת ההוד למשך שמונת ימי חנוכה.

כדי להבין את משמעותה של תיקון מידת ההוד, ואיך היא נוגעת לעבודת ימי החנוכה הקדושים בימינו, נחזור לסיפורו של יעקב אבינו במעבר יבוק.

לאחר שניצח, מבשר לו המלאך על שינוי שמו מיעקב לישראל.

כפי שמוסבר בתורת הסוד, שינוי השם רומז למדרגה העליונה שזכה לה יעקב אבינו, כאשר עלה מבחינת 'יעקב' שהוא לשון עקב ורגליים, והתעלה לבחינת 'ישראל' - אותיות **לי ראש**.

בשמו החדש מוצפן גם הכוח בעזרתו ניצח יעקב אבינו את שרו של עשיו, שהרי אחד מצירופיה של תיבת 'ישראל' הוא **שר-אלי** (ראה שער הכוונות, קריאת שמע).

כוח ההודיה והשירה לא"ל חי, הוא הכוח באמצעותו מתעצם יעקב כנגד המלאך.

מידה זו מאפיינת את יעקב המקטין עצמו ושמח בחלקו, ומודה ואומר: "קטונתי מכל החסדים ומכל האמת".

הכוח הזה אף יעמוד לעזרת צאצאיו, כאשר יידרשו לאחוז הלאה בקשרי המלחמה עם עשיו, באותו מידה בה ביקש המלאך לפגוע, מידת ההוד, בה עצמה טמון כוחו של יעקב לנצח את עשיו - שירה והודיה.

חולשתה של מידת ההוד, המתבטאת בפגיעה ברגל שמאל, יצרה תלות. שמאל נסמכת בימין ואין לה קיום בפני עצמה.

תלותה של מידת ההוד בנצח, משקפת את כלל המציאות של 'שית אלפי שנין', כאשר הלבנה טפלה לחמה, והשכינה זקוקה לסעד וסמיכה, בבחינת 'סוכת דוד הנופלת'.

תלות זו מתבטאת בכך שכיום אין להודיה קיום בזכות עצמה. ההוד נסרך בעקבות הנצח, ההודיה נגררת אחר הניצוח.

כשיש ניצחון או הצלחה באה הודיה, אבל אין הודיה לשם הודיה. ההודיה נשענת על שאר חלקי התפילה שעיקרם בקשה למילוי חסרונות וכדומה.

תיקון ההוד בהודיה

את מידת ההוד הפגועה תיקנו כאמור מתתיהו בן יוחנן כהן גדול ובניו.

הם עשו זאת בדרך מיוחדת, והדרך הזו נפתחת בכל שנה מחדש למשך שמונת ימי החנוכה, ומאפשרת גם לנו להתחבר דרכה לאור הגאולה הזורח מהעתיד לבוא, ולהביאו עד אלינו.

החשמונאים נקטו בדרך ההודיה, הם נאחזו במידת ההוד שהיא ענף מספירת הגבורה, ועניינה **התגברות** במלחמה [גבורה], הנובעת מתוך הכרה והודאה באפסיות הכוח העצמי והודיה לה' [הוד].

אל קרבותיהם וניצחונותיהם הניסיים יצאו החשמונאים כשבפיהם צעקת 'מי כמוך באלים השם'. הודיה על לשונם וחרב פיפיות בידם.

הנהגה זו ריפאה את מידת ההוד הצולעת על ירכה, והעניקה להודיה כוח עצמי, בלתי תלוי בניצחון וכדומה, רק הודיה לשם הודיה.

לסיכומו של עניין

כל המועדים בטלים לעתיד חוץ מחנוכה ופורים, גם כל הקורבנות בטלים מלבד קרבן תודה - סיבה אחת משותפת לשני העניינים:

כיום מבוסס הקשר בין יהודי לקונו בעיקר על תפילות ובקשות. על חסרון שיתמלא, על צרות שיסורו, על רעבון שיושבע.

צורת ההתקשרות הזו תתבטל לעתיד לבוא, משום שלא יהיו יותר חסרונות ולא יידרשו פתרונות. אז יבוסס הקשר על תודה והודיה. תחת התחינה תעלה תודה.

חכמים, בתקנם את חג החנוכה, ביקשו לרפא את רגל השמאל, מידת ההוד של עם ישראל, ולהשיב את כל הנידחים אל גבול הקדושה.

לשם כך תקנו לנו את שמונת ימי החנוכה שכל עיקרם הלל והודיה.

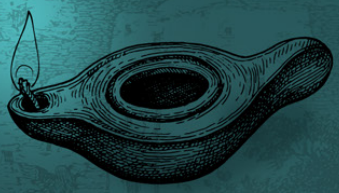
כאשר יהודי מודה הוא מתרומם מחולשתו, ואדרבה, מפיק ממנה עצמה התקשרות נצחית עם השם יתברך.

תיקונה של הירך נובע אל זמנינו מתוך העתיד לבוא. רק לעתיד נוכל להתקיים מתוך תודה והודיה נצחית.

אבל כדי לעבור בשלום את פגעי הזמן ולצעוד על שתי רגליים של אמונה, מוכרחים כבר היום להרבות בהלל והודיה על כל פרט קטן, ולתרגל על לשוננו כבר בהווה את שפת העתיד לבוא. ■

המאמר בשלימותו מופיע בספר הנפלא
בקרב מועדך – חנוכה

השנה נר חנוכה ידליק אותך

ניתן להשיג את הספר הנפלא
'להדליק נר חנוכה'
מסדרת 'בקרב מועדך'

משיעוריו ושיחותיו של המשפיע:
הרה"ח ר' **דוד גבירצמן** שליט"א

אוצר של דעת והבנת הלב בענייני חג החנוכה, **עם סדר הדלקת הנרות - הסודות והכוונות.** מגוון מדורים ובהם עשרות מאמרים, ארוכים וקצרים, עמוקים וקלילים, המציעים נקודות מבט מרתקות על החג ומצוותיו, לאור תורת הנגלה והנסתר בדרכי העבודה ובראי הנפש.

יצירת מופת שכולה עומק רגש והשראה

נקודות מכירה:
בית שמש: בית הכנסת איתן הנחל, רחוב חבקוק הנביא 5
בני ברק: ספריית ברסלב, רחוב רבי עקיבא 40

\\ להתקרב למציאות

אמונה של מי

האם אמונה היא פעולה שלנו או מציאות קיימת?

בפרק הקודם התחלנו לעסוק בעניין האמונה, העלינו שאלות רבות לבירור, וסיכמנו אותן כך:

א. מהיכן אנו יכולים לשאוב אמונה בזמן שהיא נעלמת לנו? במה אפשר להיאחז כשהאמונה לא מאירה במוח ובלב?

והאם יש דרך לגרום שהאמונה פחות תיעלם?

ב. מה משמעות המושג 'אמונה פשוטה' שבה החזיקו הדורות הקודמים? והאם גם בדור מתוחכם וציני כמו שלנו, יש מקום לאמונה פשוטה?

כעת הגיע הזמן להתחיל לבנות את הדברים.

ולשם כך עלינו לחזור להקדמות שלנו.

המציאות והחלל הפנוי

לכל הנושא הזה של חיבור למציאות נכנסנו מתוך תורה סד בליקוטי מוהר"ן.

רבינו מדבר שם על מושג קבלי שנקרא: החלל הפנוי, ומתרגם אותו לחיי עבודת השם והניסיונות של כל אחד מאיתנו.

החלל הפנוי הוא המקום שלתוכו נאצלה המציאות. ורבינו מסביר שם שמטעם זה הוא שורש הספיקות והמבוכות.

החלל הפנוי הוא המרחב לפני שהגיעה המציאות, ובאופן עקרוני היא יכול היה להכיל כל סוג של מציאות. אלא שבורא העולם בחר לברוא בתוכו את המציאות המסוימת שלנו.

גם בחיי הנפש יש מקום שנקרא חלל פנוי.

זהו המקום בו כל האפשרויות עדיין פתוחות. זה המקום של הדמיונות על העתיד והדאגות מהעבר.

זה המקום בו המציאות היתה אמורה להיות אחרת, ואפשר לדון ולבדוק מה היה יכול להיות הכי טוב.

אולם כל המסה הדמיונית הזו מתפוגגת כמו בועת סבון, כאשר מפציעה המציאות.

המציאות היא תמיד אחת ויחידה, וקיימת בהווה בלבד. אין לה עוד אפשרויות וריאציות - היא מה שהיא ותו לא.

ורבינו מסביר שהספקות המבוכות והכפירות הקשים ביותר, שורשם בחלל הפנוי.

זה המקום שמזין את השאלות הקיומיות שלא מובילות לשום מקום. חקירות לשם חקירות. וספקות לשם ספקות.

ממילא, אם נתקדם עם דברי רבינו צעד נוסף, נגלה גם מה הוא שורש ומקום האמונה.

אם הספקות שורשם בחלל הפנוי, הרי שהאמונה שורשה במציאות.

להתקרב למציאות

שימו לב, זה משפט שבקלות רבה אפשר להחמיץ ולפספס.

זו לא כותרת, זהו משפט חיים:

האמונה שייכת למציאות!

מרחב האמונה

תלמיד: מה כל כך מיוחד במשפט הזה?

ברור שהאמונה שייכת למציאות.

אנחנו מאמינים רק בדברים קיימים, לא בשקרים ודמיונות.

הנה, שוב פספסנו את המסר העיקרי.

לא אמרתי שאנחנו מאמינים במציאות. אלא שהמציאות היא שורש האמונה.

המציאות היא המרחב שבו האמונה קיימת ונמצאת.

תלמיד: מה הכוונה שהיא נמצאת במציאות?

האמונה נמצאת בראש שלי או בלב שלי.

אמונה זו פעולה שלי, לא חפץ שמונח ברחוב.

זהו שלא.

אמונה הרבה יותר דומה לחפץ שנמצא ברחוב, מאשר לפעולה שלנו.

זה משפט מוזר, נכון? אבל תכף נבין אותו יותר.

אמונה מציאותית

רבינו כבר מדבר על כך שהתורה פותחת בתיאור הבריאה בלי שום הכנות: "בראשית ברא אלוקים את השמיים ואת הארץ".

אין מבוא. אין הקדמה לקורא. אין אפילו 'במקום הקדמה'.

התורה מתחילה מתוך תיאור המציאות.

הסיבה לכך היא משום שהאמונה שלנו היא לא דבר שצריך להוכיח או להסביר.

המציאות מכילה אמונה, זה המקום שבו האמונה נמצאת.

וככל שנתקרב יותר למציאות הפשוטה והמציאותית, נתחבר לאמונה.

על עם ישראל נאמר בפרשת האזינו: "עם נבל ולא חכם", ואונקלוס מתרגם: "עמא דקבילו אורייתא ולא חכימו".

רבינו דורש זאת לשבח - הם קיבלו את התורה בלי התחכמויות. בלי להתפלסף. הם קיבלו אותה מתוך המציאות, ולכן האמונה נשארה אצלם בתוך הדם.

אין צורך להמציא את האמונה, כי היא כבר קיימת. בדיוק כפי שהמציאות קיימת.

עבודת האמונה היא לא להוליד אמונה חדשה יש מאין, אלא לגעת באמונה הקיימת במציאות.

תלמיד: האם זה אומר שכל מי שמחובר למציאות הוא בהכרח מאמין?

אין אנשים חסרי אמונה שמחוברים למציאות?

לא זה מה שאמרנו.

לא כל מי שמחובר למציאות יש לו אמונה.

אבל אי אפשר להגיע לאמונה אמיתית בלי להתחבר למציאות.

כי המקום שבו האמונה נמצאת הוא בתוך המציאות, ולא בחלל הפנוי.

רעיונות של אמונה

אדם שחי בחלל הפנוי, בדמיונות ובמציאויות חליפיות, לא יוכל לגעת באמונה.

מקסימום האמונה שלו תהיה רעיונות ומחשבות על אמונה.

הוא יוכל להסביר את האמונה, למסור עליה שיעורים, לדון במשמעות שלה - אבל זה יישאר אצלו בגדר רעיונות ועקרונות.

לא זו אמונה. אמונה היא מציאות קיימת, שהיא חלק מהחיים.

אדם שזכה לאמונה, חי אותה. הוא לא מסתכל עליה מבחוץ, אלא היא חלק ממנו.

אי אפשר להעניק לאדם אמונה באמצעות רעיונות והוכחות.

כל ההרצאות בסמינרים למיניהם, וכל ההוכחות על אמונה, הם סוג של תשתית התחלתית.

הם נועדו בסך הכל כדי להדליק באדם את הניצוץ שיגרום לו לחפש ולמצוא את האמונה שכבר קיימת אצלו בתוך הנשמה.

ההוכחות על קיום הבורא ועל תורה מסיני מטלטלות את השומע ומוכיחות לו את האמת - אבל זה עדיין נשאר רעיון שכלי.

וכשהשכל לא יאיר לו פתאום, האמונה תיעלם.

בשביל להיות יהודי מאמין הוא צריך לעבור עוד שלב.

לעבור מתחום השכל אל תחום המציאות.

לכן אמרתי שאמונה דומה הרבה יותר למציאות קיימת ברחוב, מאשר לפעולה שלנו.

אנו לא ממציאים אמונה, אלא מוצאים אותה ומתחברים אליה.

והמקום היחיד שבו אפשר להתחבר אל האמונה הוא מתוך המציאות.

מצוות מעשיות

תלמיד: **זה נשמע נהדר בתור רעיון.**

אבל האם יש לזה תרגום ברמה הפרקטית?

לרעיון שדיברנו יש הרבה ביטויים בחיים, אבל נתחיל בנקודה אחת.

הדבר שמבסס את האמונה בצורה החזקה ביותר, אלו המצוות המעשיות.

גם על פי פנימיות, יש קשר הדוק בין המצוות המעשיות, לאמונה ולבחינת מלכות שזו המציאות.

למה בכלל הצטווינו בפעולות מעשיות? האם אי אפשר לקיים את התורה כרעיונות מושכלים?

והרי בסופו של דבר העיקר הוא רצון הלב והכוונה, אז למה צריך מעשה?

התשובה פשוטה ביותר:

כי מעשה מביא למגע ישיר עם המציאות.

וכשאתה פועל במציאות אתה מפיק מתוכה אמונה, ומטמיע אותה בגוף שלך. בעצמות שלך.

זה בדיוק כמו ההבדל בין אדם שנוהג ברכב, לבין אדם שלמד שיעורי נהיגה בתיאוריה.

להתקרב למציאות

אצל הראשון היכולת לנהוג טבועה בעצמות, ואצל השני היא עדיין רעיון.

ייתכן שהשני יודע הרבה יותר על נהיגה, אבל זה עדיין לא מחובר למציאות שלו.

מצוות מחברות את האמונה אל החיים המציאותיים שלנו. זו התכלית שלהן.

ואת זה רק פעולות מעשיות יכולות לעשות - לא רעיונות וגם לא רגשות.

בסיס היהדות

תלמיד: אפשר דוגמה בבקשה?

בוא נדבר רגע על הנחת תפילין, למשל.

לכולנו יש מן הסתם סך ידיעות על המשמעות הפנימית של מצוות תפילין. על הפעולה הרוחנית שהיא פועלת בעולמות העליונים ובנפש שלנו.

הידיעות הללו חשובות מאוד, והן משדרגות את הנחת התפילין שלנו ומביאות אותה למקום אחר לגמרי.

אבל יש משהו חשוב יותר שבלעדיו אין לכל הכוונות הללו בסיס להישען עליו.

והבסיס הזה הוא המציאות.

כשאנו מניחים תפילין, דבר ראשון עלינו לשים לב לכך שהקשר הזה שאנו עושים על היד והראש, והסיבובים של הרצועות, זה מה שהקדוש ברוך הוא רוצה שנעשה.

הפעולה הפיזית הזו של להצמיד ולקשור את התפילין ליד ולראש - היא המצוה.

אחרי זה אפשר להעמיס את כל הכוונות. אך זהו הבסיס.

כי כשאנו עושים פעולה פיזית בגלל שכך רוצה הקב"ה, אנו מתחברים לאמונה.

"כל מצוותיך אמונה" - המצוות אמורות להשפיע על האמונה שלנו, וזה נעשה בעיקר בחלק הפיזי והמעשי של המצוה.

הרגשות והכוונות זו קומה גבוהה יותר, אך הבסיס הוא המעשה הפיזי שמתרחש במציאות המוחשית.

וזו שאלה גדולה שחשוב לתת עליה את הדעת: מה בעיקר תופס אותי בעשיית המצווה - הרעיונות שלי על המצוה או עצם המצוה.

מדוע זו שאלה גורלית? כי היא תיתן לנו מענה על שאלה קריטית נוספת:

למה אנשים בדורנו שיש להם כל כך הרבה ידע על אמונה על תורה ועל יהדות, אולם ברגע אחד הכל יכול להיעלם, והם מרגישים אטומים כל כך.

איך זה יכול להיות?

ייתכן מאוד שאנחנו שמים יותר מידי דגש על הרעיונות ועל ההבנות שלנו, אבל משהו הרבה יותר בסיסי חומק מאתנו.

והבסיס הזה, כפי שאמרנו, הוא החיבור למציאות.

בסופו של דבר, יהודי הוא יהודי במציאות.

זה האל"ף בי"ת של היהדות.

התחלנו לגעת בנקודה החשובה הזו, אולם נצטרך להרחיב בה יותר בפרק הבא ■

ברכותינו תהי נא לראשך עטרה
לחן ולכבוד ולשם תפארה

בסיעתא דשמיא

בהוד ובהדרת כבוד ברגשי גיל וחדווה רננות יהלל פינו
תהילה תבענה שפתינו אל מול פני מורינו עטרת חבורתנו
איש אשר רוח בו, מסור בכל לב ונפש להפצת מעיינות
תורה ואמונה באורם של צדיקים, להשקות צמאי הגן כוספי
החסד, מנהר היוצא מעדן, נחל נובע מקור חכמה

אשר כוח בו לעמוד בהיכל המלך, להעמידנו בקרן אורה
מתוך חיות, חיבור ושמחה פנימית אמרותיו נעימים ודבריו
מתוקים, משובבי לב ומאירי עינים, מכוונים כנגד רוחו של
כל יחיד, ראשיתו חכמה ותכליתו יראת ה', כהן דאהיב
לעמיה ודעתו יפה

מורינו הגאון הרחסיד

רבי דוד הכהן גבירצמן שליט"א

ומשפחתו הנכבדה תחי'

ביום שמחת ליבם באירוסי בתם החשובה שתחי'

עב"ג

הבה"ח **נתן שמחה פסטוני"ו**

בן הרב ישראל שליט"א

תהא עת השמחה עת רצון ושעת הכושר לשלוח ברכותינו המאליפות ברוב אהבה, בורא עולם בקנין השלם זה הבניין, יעלה הזיווג יפה, ענבי הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל, ויזכו הוא וב"ב לראות דורות ישרים מבורכים ברוב נחת ותענוג דקדושה לתפארת בית אבותם

ברכתנו תעלה לראש משביר, ברך ה' חילו ופועל ידיו
תרצה, יאריך ה' ימיו ושנותיו בנעימים, להשפיע אך טוב
וחסד על קהלנו, מתוך הרחבת הדעת שובע שמחות
ושפע ברכות עד ביאת גואל צדק במהרה בימינו.

המברכים בשיר ושבח

בני היכלא דכיסופים

כיסופים
פשוט לחיות עם השם
הרב דוד גבירצמן

מכון קרוב השם

קרוב השם
הרחבת הדעת והתעלות רוחנית
• ע"פ תורת הצדיקים •